

Megjelenik minden csütörtökön. — Előfizetési ár: egész évre 4 frt, fél évre 2 frt, negyedévre 1 frt. — Hirdetések ára: 4 hasábos petítség 8 kr. Az előfizetési pénzeket a Szent-István-Társulat igazgatóságához, a kéziratokat a lap szerkesztőségéhez (IV. Lövész-utca 13. sz.) kérjük küldeni.

Budapest, 1886.

28. szám.

Julius 15.

Előfizetési felhívás

„KATHOLIKUS HETILAP“

1886-dik évi jul—decz. folyamára.

A »Kath. Hetilap« arra van hivatva, hogy töltse be azon űrt, melyet társadalmi és szépirodalmi lapjaink betöltetlenül hagynak. Célja: hogy hasznos és gyönyörködtető olvasmányok közlése által az olvasók érzelmeit nemesítse. Ez okból bátorodunk a ft. lelkészkedő papságnak becses figyelmébe és szives pártfogásába ajánlani lapunkat, arra kérve őket, hogy e lapot mennél szélesebb körben terjeszteni méltóztassanak.

A »Kath. Hetilap« előfizetési ára jul — decz. folyamára 2 frt., mely összeg legezélszerűbben »posta utalvánnyal« a »S z t. - I s t v á n - T á r s u l a t « titkári hivatalához (Lövész-utca 13. sz. a.) küldhető.

Budapest, 1886. jun. 18.

A szerkesztőség.

Sötétség a fényben.

(M—y.) Paradox állításnak látszik lenni, hogy a fényben sötétség lehessen; pedig egy lélekrázó, szomorú tény igazolja azt. A boldogtalan II. Lajos bajor király gyászos és diestelen halála sötét árnyat vetett fényes királyi trónjára. Sötét és borzasztó ama bűn, amely a királyi trón ragyogását elhomályosítja, — oly bűn, a melynél sulyosabbat képzelni alig lehet. Öngyilkosság a trónuson! Az, akit az isteni Gondviselés élet és halál urává tőn, az keresi a diestelen, undok halált és megtalálja azt egy másik gyilkosság árán. Az a hatalom, amely a bűnök megtorlására hivatott, követi el a legnagyobb bünt, és az, akinek százezrek életéről kelle gondoskodnia, leszámol a saját és embertársa életével közönséges, Istentől elfordult lelkek módjára. A század leg-rútább fekélyét inaugurálja a trónra.

Mit mondhat az ilyen megdöbbentő jelenségre a társadalom buvára? Minek lehet nevezni az ilyen sötét tragédiát, amelynek hőse a legfenségesebb jogok és kötelmek tudatában, az emberi élet végének ilyen iszonyu kebelrázó példáját nyújtja családjának, népének, az utókornak? Fejedelmek élete és halála kell, hogy épületes, szívmelő másokra, dicsőségteljes legyen önmagára nézve. Vagy körülállva népének ezreitől, édes öntudatában nagy és fenséges hivatása betöltésének, megsiratva nemzetétől, amint a szerető gondos atya megsiratva lesz gyermekei által, — nyugodtan adva át lelkét Teremtőjének, aki őt trónra hívta meg e földön, — ez az egyik: vagy elhullva vitézen, dicsőn, népe szabadsága, boldogsága és jóléteért életét föláldozva a csatatéren; ez a másik. Nem tudunk más utat egyik világból a másikba, amely inkább kibékíthetné a vesztet a vesztéssel. Ha közönséges ember tartozik életével Istennek, hazájának és a társadalomnak, mennyivel inkább fokozottabb mérvben tartozik ezzel a fejedelem nemzetének. Midőn a csatát vesztett Saul király saját kardjába dől, teszi ezt akkor, midőn Isten szelleme végképen elhagyta őt; midőn a világverő imperátorok egyike, másika az orgyilkos bizonyos keze elől futva, önmaga keresi föl a gyors halált, teszi ezt érkeinek végső eltompulásában, — midőn az egykor hatalmas ottomán birodalomnak tróntól megfosztott egyik császára nem régen ollóval fölmetszi ereit, teszi ezt az állatias gyönyörök észrabló befolyása alatt, barbár hitelveinek vigasztalan volta miatt. De miképen tehette ezt egy mívelt, felvilágosodott fejedelem, aki egykoron tele volt a költészet rajongásával, a szép, jó és nemes iránti meleg érzéssel, a fejedelmi feladat tudatával? Erre a feleletet megadja a szerenésetlen öngyilkos királynak benső lelki élete, amely a legnagyobb fény között is folytonosan növekvő sivár puszt-

tulást mutatott, amely lelki vigaszt, tápot nem keresett soha, s amely az Isten szellemétől távol maradt mindenha.

Most, hogy a szerenésetlen királyt utólérte előre sejtethető balvégzete, nem csinálnak többé titkot abból, hogy e fejedelem a vallással épen nem törődött, egyháztól, tulvilágról rendesen becsmérlőleg nyilatkozott s így örütségének végzetes homálya csak növekedhetett az isteni malaszt fényének teljes hiányában. Keserű szájalomra méltó ember, gyászos alakja a történelemnek, aki csak saját szomorú végének keserű tanulságával adhatott hasznót a világnak. Sirjából a világ végezetéig fel fog törni amaz igazság, hogy akit a nemzetek vezetésére jelölt ki az isteni Gondviselés, annak példaképen kell ragyognia népe előtt nemesak a hazafias kötelmek teljesítésében, hanem mindenek fölött azokban, amelyekkel a nemzetek nagy Istenének tartozik.

Pünkösöd után.

Elmult az ünnep, üdvünk drága napja!
Az áldozat tömjéne szétenyész',
Elkondult már a tornyok érczharangja! —
S a föld csak újra kalmár-zajba vész.
Csak pusztá álarcz volt a földnek arca.
A nagy napon, a fényes ünnepen,
S most újra járja önző örült harcza. —
A régi dal! — s ez folyton így megyen.

Elmult az ünnep, üdvünk drága napja,
A nagy megváltás fényes ünnepe!
A legnagyobbat Isten ekkor adta,
És földerült az ember élete.
Lerázva lett az ezredéves járom,
A nagy sötétség már nem zsarnokol,
Az ész sugára tünt a láthatáron,
Az ész ragyog! — legyőzve a pokol.

A vak hitelenségnek éjjelében
Sok ezredéven járt az elme, ész.
És elbukott; és újra kezdte szépen;
Már-már elérte, s czélja szétenyész.
Bilineshe verve volt soká az elme,
Erőlködött, mint szárnysegett madár.
Hiába volt a szívnek gerjedelme:
A békó tart, sötét a láthatár.

A bölcs ez éjen áthatolni vágyott,
S egy óriási kérdőjelhez ért.
Hogy ezt megfejtse, nem talált világot,
Reményt veszítve sírhalmába tért.
A mély titokra Isten vonta árnyát,
Leplet az ég, az Isten tépte le!
Az elme föl magasra bírja szárnyát,
Megfejtve már a bölcs kérdő jele.

Nincs teljesen letépve rejtő leple,
De ám, hogy mit rejt, tudjuk biztosan.
A szem parány, erős az ember keble,
Szemünk elől a rejtély zárva van.

A nagy titoknak megfejtése: Isten!
A kezdet és vég! mult, jelen, jövő!
Nagyban, parányban, minden, minden izben
A nagy rejtélynek megfejtése Ő.

S ez eszme lön az új világ alapja,
Az első Pünkösöd létünk kezdete, —
Elmult az ünnep, üdvünk drága napja,
E nagy megváltás emlékünepe.
S tekintsd az örült harczó világot,
Nézd, milyenek a népnek érzeti:
A míg hiányzott, fényvilágra vágyott,
S hogy megnyeré, most fényét megveti.

Az évek, az örök szülő anyának,
A vén Időnek tűnő gyermeki
Csak mulnak és a semmiségbe szállnak,
S a semmiség örökre elnyeli.
Az elhunyt évek pusztá sírja szélén
Süvölt a földnek tompa gyászdala,
S örömré váltja a bölcsőnek mélyén
Az alvó új év, üdve hajnala.

Derült remények, elpusztult remények!
A forgó földnek álló végzete.
Bármerre jártak, végre sírhoz érnek,
Boldog, ki sírján bimbót lelhet.
Mert míg a szívnek durva gerjedelme,
Mint ronda állat, kék után eped,
Istentől elpártolt a büszke elme,
Alkotni vágnék, ámde nem lehet!

Hagyjátok hát a mámort, kéjt, az élvét,
Térj Istenedhez vissza gyöngé ész!
A mámor nélkül földerül az élet,
Az elme önmagában szétenyész!
S ha meg sem hallod te jelennek népe
A vészharangnak rémitő szavát,
Majd a jövőkor józan nemzedéke
Letépi majd a hitközöny havát.

De nem! Gonosz szülők gonosz szülöttje
Még aljasabb növekvő vétékiben;
Világ javulj! nagy vész van készülőbe,
Borult a felhő-árny az égiven.
Te bomlott nép! halld hát a rémes hangot,
Te vészriasztás zúgj a földön át!
Nagy nap közelg! nép halld a vészharangot!
Verd melled', engeszteld az ég Urát!

Giergl István.

Nelitta.

— Elbeszélés. —
(Folytatás.)

— Nincs a föld kerekéségén nagyobb gazember, nincs aljasabb, piszkosabb, nyomorultabb ember, mint Fedor Ivánovits! panaszkodik Nelitta Lászlójának, a mint utjából visszatért.

László szótlánul hallgat, várva, míg a leány felhevülése, izgatottsága elmulik.

— Hát azért van-e vérségi kötelék, hogy a közeli rokonok jogosítva legyenek egymásról a leggyalázato-

sabb dolgot is feltételezni, sőt azt szemtől szembe is megmondani?

— Csillapodjál kedves és mondd meg, mi történt? Nelitta átnyújtja Lászlónak unoka-bátyja levelét, ki azt gyorsan átfutja.

— Ebből én nem sokat értek, különösen nem értem, mi lehet oka a nagy titkolódzásnak?

— Az, hogy a gazembernek eszeágában sem volt elrabolt örökségünk visszaadása.

— Ugy hát mit akart?

— Kémül fogadni fel engemet!

Az ifju szemei fenyegetően megvillantak e szavakra, kezei önkénytelenül ökölbe szorultak.

— Beszélj kedves Nelitta, világosíts fel a történetekről, mert az egészségből nem értek semmit, csak azt tudom, hogy valami gyalázatos tettről van szó.

— Este érkeztem meg Gorni határ-állomásra, — kezdé beszédét Nelitta — mely mindössze is csak néhány házból és két laktanyából áll. Az egyik laktanyában az osztrák-, a másikban az orosz csendőrség van elhelyezve s mondhatom, hogy a csendőrök a jövőmenőkre igen jól ügyelnek. Ivánt az állomáson nem találva, az egyetlen vendégfogadóba mentem éjjeli szállásra, hol a tulajdonostól megkérdeztem: nem volt-e itt egy, Oroszországból érkezett férfi, a ki Magyarországból jövő nőrokonát várja. A tulajdonos tagadó válaszára aludni tértem. Rendkívül nyugtalanokodtam e miatt, hogy most már mi történik velem, de a nagy fáradtság mégis csakhamar elaltatott.

Éjjélután 1 órakor a tulajdonos zörgetve ajtómon, tudatta, hogy egy ur vár a folyosón, ki Oroszországból érkezett és Krakóból jövő nővérét várja. Az én utam is Krakón vitt keresztül s ezért a fogadás által megkértem a kérdezősködőt, várjon pár perczig, míg felöltözöm. Gyorsan felöltözve, ajtót nyitottam és egy, soha nem látott, egészen idegen férfival állottam szemben. Mind a ketten zavarban voltunk, de az idegen csakhamar kimagyarázta, hogy ő a nővérét várja Krakó felől s miután kérdezősködésére a fogadás megmondotta, hogy egy hölgy van már nála, ki Oroszországból jövő férfit vár, bizonyosra fogta, hogy az csak nővére lehet. Ezután az idegen udvariasan bocsánatot kérve, eltávozott. Másnap délben a table d'hôte-nál találkoztam vele; a véletlen (melyet talán ő is elősegített,) egymás mellé juttatott az asztalnál. Bemutatta magát s azután mulattatni igyekezett, ami sikerült is neki, mert szellemes, képzett ember. Délután az ő tanácsára a táviró-hivatalba mentem és sürgönyöztem Fedornak. A válasz csakhamar megjött, jelentve, hogy unokabátyám nem jöhet; de egyuttal azt is tudatva, hogy az orosz csendőrség garnii parancsnokához rendelet ment. Ha a parancsnoknál jelentkezem, feltartóztatás nélkül átenged a határon. Így is volt s én az alkonyatkor induló vonattal már utban voltam Szentpétervár felé. L u n s k i Henrik lovag, — ez új ismerősöm neve, — a vasuti kocsiig kísért, értesítve, hogy még ma sürgönyt vár Krakóból s ha megérkezik, a nővére pedig nem, akkor ő másnap reggel utazik Szentpétervárra. Egyidejűleg átadta lakás-czímét is, kérve, hogy Szentpétervárra érve, tudassam vele lakásomat és ha elfogadnám kalauzul, készséges örömmel állana rendelkezésemre. A Névaparti fővárosba érkezé-

semkor Fedor a pályaudvarban várt már rám és vendégfogadóba kísért, hol mintegy félóráig maradt nálam. Alig hogy Fedor távozott, rohantam az íróasztalhoz és dühtől remegő kézzel irtam meg L u n s k i n a k lakásomat, kérve, hogy azonnal jöjjön. E szót »azonnal«, kétszer is aláhúztam. Az idő kétségbeejtően lassan mult el hajnalig. Lázban volt minden csepp vérem s a szívem sajgott, mintha megütötték volna. Hát már odáig sülyedtem, hogy nekem olyan ajánlatot is lehet tenni, a minőt Fedor tett? Hogy legyek kémje, pénzzel fizetett uralkodója az orosz kormányoknak? Szobámban nem égett világ; mert féltem, hogy Fedor visszatér s megtudja ébrenléteimet és megsejtvé tervemet, visszatart annak kivitelétől. L u n s k i hajnal felé érkezett a fogadóba; nem régen jött meg a vonattal s levelkémet már lakásán találta. Rögtön megtett mindent, hogy titokban megszőktsessen engemet Oroszországból. A jóságos Ég tudja, hogyan ment végbe a Fedortól való menekülés, de sikerült. L u n s k i nagyot merészelt, mikor haza segített engemet, miért is örök hálára vagyok kötelezve segedelmeért. Nélküle a Fedor hatalmában maradtam volna.

(Vége következik.)

Temetőben.

Holtak hazája: felkereslek újra...
Oly jól esik itt elmerengenem!...
Itt van a hely a fájdalomra, búra,
Mely úgy emészt, tép, kínoz szüntelen....

A hantokon ha szétnézek, könyezve,
Kérem: az élet bére ez a hant?
Egy pusztá sírhant... rajta versenyezve
Dúl az enyészet férge fent s alant...

Behorpad, elvész, eltűnik örökre...
Majd eltakarja a hulló levél...
Elszáll a percz... és nem soká a rögre
Leplet borít a feledés — e tél!...

S ezért a küzdelem egy élten át tart?
A fára lombot hoz még a tavasz;
Az éj után a nap derít fel hajnalt;
A sír legyen hát csak örök panasz?

Az nem lehet! A lelke azt sugallja;
Örök a sírnak álma nem lehet!...
S ha elmulik a sír fagyos uralma:
Kell jönnie, fog jönni kikelet!...

Hiába nem állott a szent keresztfa,
Isten fiának szent, dicső jele!
Reményem így szól, a keresztet látva:
Én is feltámadok egykor Vele...

Ez ad nekem írt a sok fájdalomra
S fáradt szememre béke csöndje ül...
Egy élten át híven viselve, hordva:
A szent kereszt síromra jó jelül...

Bedák Mátyás.

Keresett és talált.

(Egy vén leány naplója.)

Az első hó! Mindig sűrűbb és sűrűbben hullnak le az első pelyhek, gyorsan áthathatlan fátyolba burkolva közelt és távult, míg a nap szürke fénye az est még szürkébb homályába megy át. Az egyes járókkelők, kik hiába igyekeznek a sűrű hótömegek ellen küzdeni, vágyó pillantásokat vetnek a házakra, melyek belsejében egyik világosság a másik után gyullad fel és csalékony fényvel ragyog ki a novemberi éjbe. Csak a város külső részén, egy csendes mellékutczában maradt még sötétben két ablak, ott, hol egy beteg karosszékének vánkosán nyugszik és elmerülten a szakadatlan fergeget nézi, amint a szél majd lassabban, majd gyorsabban maga előtt hajtja.

A homály árnyéka mindig nagyobb és nagyobb lesz, majd egész éj honolt a szobácskában. A beteg észre sem veszi, mozdulatlanul fekszik és a mult időkre gondol, midőn hirtelen könnyű lépés hallatszik a lépcsőn és csakhamar halkán kopognak az ajtón.

»Hogyan, Gabriella,« kérdé a beteg, miután a belépett csendesen közeledett hozzá, és gyöngéden »jó estét« kívánt neki. »hogyan, e borzasztó időben te künn jársz? Igazán ma nem kellett volna eljőnnöd gyermekem.«

»Oh! Sarolta kisasszony, hogy ne jöttem volna el?« viszonzá egy üde, fiatal hang. »Hiszen tudja, hogy nem lehet valami gyönyörűbb, mint egy ilyen vig hófergeteg, midőn a pelyhek tánczolnak, és az erős téli szél az ember arczába nevet. Aztán meg anyám oly erősen felöltöztetett, hogy akár Szibériába is utazhatnám.«

Beszéd közben Gabriella megszabadította magát védő burkolatától és a mély sötétség daczára biztosan és ügyesen kiismerte magát a barátságosan bemelegedett szobában. A régi divatu zongorán készen álló lámpát csakhamar meggyújtotta és a beteg karszékét az asztalhoz közelebb huzta. Vizsgáló tekintettel pillantott még egyszer Gabriella az egész szobán át, itt kisimította a terítőt, amott egy porszemét fuvott le a tisztára törölt képekről és aztán az idősebb hölgy mellé ült le.

Sajátságos ellentétet képezett ez a két női arc, midőn az erős fénysugár rájuk esett; az egyik oly halvány és bágyadt, barázdákkal, melyeket csak a bánat áthatott benne, a másik ragyogó az életkedvtől és rózsás üdeségtől; az idősebb szeme komoly és bánatosan szelid, a fiatalabbé fényes és vidám, itt ritkás, ezüstszálu haj, ott fekete fürtök, melyek gazdagon hullnak a szépen hajlott nyakra.

»Annyira örültem, hogy ide szabad jönnöm, Sarolta kisasszony,« kezdé ismét a fiatal lány, miután szorgosan beárnyékolta a lámpát, »annyira mondom — ne nevéssen ki! — hogy ellentálltam a kísértésnek, hogy barátnőmmel az operába menjek. »Fideliót« adják.

Az önkénytelen sóhaj, mely e szavaknál ajkairól elröppent, elért a beteg finom füléig.

Mintegy köszönetül tevő elfonyadt jobbát Gabriella karesu kezére és barátságos mosolylyal mondá: »Sajnálom, édes gyermekem, ha miattam valami élvezettől fosztod meg magadat!«

»Oh! nem, Sarolta kisasszony,« volt a gyors válasz; »hiszen tudja, hogy mi sem pótolhatja nekem

azokat a csendes, barátságos esti órákat, melyeket önnel töltök.«

»Sokkal nagyobb bánattal gondoltam volna az operában kisszobájára, mint a minő nagy élvezetet a legszebb előadás is nyújtott volna nekem. Ha csak megengedné,« kéré több hévvel, »hogy többet tegyek érte. Anyácskám olyan hálás ön iránt, hogy olyan jó hozzám és örömet megengedné, hogy reggel is ide jöjjenek utáná nézni, mire van szüksége. Weberné asszony a legjobb akarat mellett sem ér rá, önt kellőleg ápolni és gondozni, mivel gyermekei és háztartása tulságosan igénybe veszik. Annyira aggódunk, Sarolta kisasszony miatt, mert oly gyakran van egyedül betegségében és leginkább az ügyetlen eseléd szolgálataival kell megelégednie. Még atyám is, ki pedig nem szokott olyan lágyszivű lenni, azt mondá ma, hogy ez többé nem mehet így. Nemde, kedvesem, máttól kezdve eljöhettek reggel is, és itt maradhatok egy órácskát?«

»Nem, Gabriellám!« viszonzá a beteg halkán, — de határozott hangon. »Én semmiben sem érzek hiányt, háziasszonyom tőle telhetőleg gondoskodik rólam, Teréz pedig, derék ügyes lány. A mi pedig a magányt illeti — ó gyermek, aki oly sokáig volt egyedül mint én, annak a magány kedves társa. Ha, mint előbb a félhomályban az ablakhoz támaszkodom, akkor ifjúkorom meghitt alakjai felélednek újra előttem, s elfeledem azt is, hogy ősz és öreg lettem. Életemnek minden eseménye feltűnik ismét és felkeres édes-keserves emlékeivel. De az öröm tulnyomó volt, — Isten legyen áldva érte! — a bánat rövid volt, a nyugalom hosszú és boldog. És miután éppen erről beszélünk, szeretnék még, édes gyermekem, neked valamit mondani, ami régóta szíven fekszik. De mielőtt hozzá fognék, adj nekem néhány csepp boros vizet. Tudod, hol van az üveg.«

A fiatal leány csendesen felállt, megtölté a poharat a kívánt erősítő itallal és átnyújtá az öreg kisasszonynak. A beteg lassú kortyokban ivott és behunyt szemekkel dőlt vissza karszékébe. Gabriella mozdulatlanul állt a szék mellett és aggódó pillantásokkal nézett a halvány, lesóványodott arcra. Soha, úgy tetszett neki, sohasem nézett ki még a beteg oly kimerültnek, oly végtelenül fáradtnak, mint e pillanatban. Kezei önkénytelenül összekulcsolódtak és egy néma imát rebegtek ajkai. Midőn a beteg rövid idő múlva fölpillantott és Ellának szép barna szemét annyi bensőséggel magára szögezve látta, gyöngye mosolyra húzódtak fonnyadt ajkai és susogva mondá: »Ne nyugtalankodjál, gyermekem, a göres már elmúlt; csak régi szivbajom kinzott meg ismét. Úlj közelebb, hogy ne kelljen oly hangosan beszélnem. Ma akarom neked mondanivalómat elbeszélni, még akkor is, ha első pillanatban keservesen érintene.

Gabriella székét elővigyázattal huzta vissza és egy kis zsámolyt huzott elő, a melyre a beteg lábához ült.

»Látod, édes gyermekem« mondá ez halk hangon, nemsokára bevégeztem pályafutásomat. Érzem, hogy az Ur már nem fog sokáig habozni, hogy elvigyen égi birodalmába, amely után már évek óta oly végtelenül vágytam. Be kell ugyan vallanom, hogy sokat tévedtem és hibáztam az életben, de Isten irgalmas volt, mindent jóvá tett. Szeretete minden utamon követett, még ott is,

midőn boldogságomat, békémet más valamiben is akartam keresni, mint benne. De midőn az álmok eloszlottak, csillagaim elmerültek, és én, kétkedő és kétségbeesett lány, egyedül állék a sötét éjben, — Óh! Gabriella, akkor Isten kegyelme óvta meg ingatag lép-teimet a bukástól.

Az ő világa oly csodálatos fényben tünt fel előttem, hogy minden fény, mely eddig ragyogott előttem: sötét homálylyá olvadt össze.

Midőn azt hívém, hogy örökké boldogtalan leszek, akkor kezdődött csak valódi boldogságom, mert jegyezd meg jól, gyermekek — a szenvedés is lehet öröm, más-nemű öröm, mint a minőnek mi emberek érteni akar-juk. Aki azonban egyszer átérezte, minő üdv a szenvedés, az tudja, hogy az a világ összes örömeivel fölé-r. Nem szeretném, ha szenvedéseim csak egyike is hiány-zott volna, és legnagyobb bánatom az, hogy Üdvözítőm-ért nem szenvedtem örömeit.

(Folytatása köv.)

TÁRZA.

Krónika.

I.

Abban a korszakban, melyet a világ a »régi jó idő« név alatt emleget, sok olyan történet, a mi manap is figyelemre méltó lenne. — Az elavult könyvek azt mondogatják erről a régen mult korszakról, hogy akkor többen gondolkodtak az emberek, s kevesebb munkája akadt a szájnak. Ugy hívjuk ezen idők embereit, hogy a nagy gondolkodók, a ma körülünk nyüzsgő világot meg úgy ismerjük, hogy sokat szeret beszélni; — szószátyár emberiség. — Más világ is volt az, mikor az ur nagyobb hatalom volt mint ma a fejedelem, az iparos kisebb uraság volt, mint ma a szegény falu sovány harangozója. — Akkor többen jártak lovon az emberek, ma csak úgy gyalog lézengünk. Nem is volt annyi írástudó. Az itt-ott elszórt zárda sötét szobáskáiban találtunk egy-egy jó szerzetesre, ki ludtollas írószerszámbával szép kövér betűket vetett a pergamen-parirra. Erősebb volt a pergamen, mint a mi hitvány rongyból készült czókmókunk. Talán azért is oly mulandó a türelmes papir — a mai, mert nagyon rövid életű az, a mit ráírkálunk. — a régi pergamenje, meg calamarisa azért fogott talán oly jól, hogy a csinos betűbe fektetett okos gondolatok is hosszabb ideig maradjanak meg, meg is maradtak. Ma is eszik magokat a tudósok, hogy ilyen öreg betűs írást felkutassanak. De van is aztán értéke! Hanem megy is az üzlet. Mert ilyen is van. — A vén krónikákat ma már úgy gyártják, mint a pesti szabó a nadrágot! — Én nagyon tisztelen és becsülöm a régi világ jámbor krónikáit. Olyan jó urak lehetnek azok. Hisz úgy elbeszélgetnek atyáskodó krónikájokban, mintha csak élve mondanák el koruk viselt dolgait. — Hol szidnak, hol dicsérnek; ebből minél kevesebbet, abból minél többet adnak.

Ha szomorú volt a világ képe, ha háború dúlta fel az országok békéjét, a krónikák hangja is bánatos, a jámbor egyházférfit is részt vett mindenkor hazája szerencsétlenségében; ha azonban megelégedés fűszerezte az életet, s a béke anyala terjeszté ki védő szárnyait az emberiség fölé, a krónika szava hasonló a madár dalához, mely zöld erdő közepén árnyas fák alatt zengi boldogságát. — Nagy öröm volt valaha drága hazánkban akkor, mikor Nagy Lajosunk a félvilágot elárastá a magyar dicsőséggel. — Volt is élet a hazában, boldogság a családban, megelégedés az egyház felszentelt papjai között. — Milyen kedves érzéssel ír

Nagy Lajos krónikása, élczelni is ráér, azt mondja, hogy »azért ír, hogy mulattasson és tanítson.« Ime a játszva tanítás nem az újdonsült XIX. szbeli paedagogusok találmánya!

Hát mi is írunk krónikát, csak hogy ezt nem fogják annyian olvasni, mint néhai Küküllői esperes krónikáját. No de se baj! Van nekünk egy hírlapunk, régen járja már a világot, azt mondja, hogy öregsége a »huszonharmadik« évfolyamra terjed már. Ha e nemes lap ide-oda egy negyedszázadig tudott fátyol alatt a nagy urak mesterségével foglalkozni, a politikával, hát a mi szegény időnk sovány eseményét a jó krónikás vérmérsékletével miért ne mondjuk el. —

Minden ut Rómába vezet! A szép Italia felől a béke, a kiengesztelődés nyájas szellője futja át Európát. Melege felolvasztja a ridegséget, mely annyi idő óta vastag kérget alkotott az emberek szive körül. Hizelegve simul a tiszta ideák után epedő kebelhez, megriasztja a szörnyeket, melyek, mióta Rómát a viszály emészti, nagyra nőttek. — Jöjj kedves aér, benned nem él a socialismus, az anarchismus. Általad meglágyul a durva lélek. — Az olasz illetékes helyen vetették fel a kibékülés kérdését, a »Moniteur de Rome« meghozta rá a választ. E század sokat látott már, Bismarck is felhagyott szilajságával, — a Curia kegyesen nyujtá neki a béke jobbát, — az öreg Gladstone oly eszmékkel foglalkozik, melyeket néhány éve említeni sem szabad volt az angolok előtt. S ne sikerülne a kiengesztelődés a bölcsnek, a nagynak, a Vaticán szent lakójának, kit a mindenható fenséges lélekkel áldott meg! — A »Moniteur de Rome« idézi az olaszoknak Bismarck mondását, »politikusan gondolkodó ember sohasem akar elnyomni olyasvalamit, a mi nem elnyomni való«. A Remény büszkén jár Európa egén, a »Te Deum« közeleg!

A jövő, az az Istennél van! Bizony sokan elmondhatják azt Európa hatalmasai közül! Az emberek elégedetlenek, keresik a boldogságot, s nem tudják, hogy úgy tesznek, mint a vak, mely az országút helyett a folyónak tart. — A spanyol carlisták is behuny szemmel járnak, duzzognak, forrongnak, mert rend van Spanyolországban, s míg ők testestül-lelkestől szolgálják a félrevezetett lelket, s torkuk szakadtából éltetik a szabadságot, főnökük Don Carlos használja a saisont. — Csinálja a politikát a fürdőn, mulat nagyokat s a hírlapokból olvassa, mit is csinálnak az ő hivei; trónjának támasza i. — Szalatt mit tesz Spanyolország özvegy királynéja. Hódol a királynék királynéjának, diszes kísérettel viszi fiát: XIII. Alfonst, a királyt az Atocha-egyházba, hogy bemutassa őt ő spanyol szokás szerint a Nagyasszonynak, üdvözítőnk anyjának, — a királyné kegyelmet kér az urtól, hogy népét bölcsen kormányozhassa, — a kinek trónja nincs, az erőt gyűjt a fürdőn, hogy folytathassa hazája elleni incselkedéseit.

Kár, hogy Don Carlos nem francia trónkövetelő, őt onnan nem utasították volna ki. A szabadság eszméjét, s annak képviselőit nagyon szereti Páris. — Különb is ott kapóra jöhet minden, Párisnak munka kell; a hogy bevégezte a nagy harcot a hercegekkel — a hatalom birtokosai félnek, hogy a nagy város gondolkodni talál. Ekkor pedig baj lesz! — mégis igaz lesz talán a mese, hogy a világtalan addig nyomorgatta az őt kezénél vezető fogadott fiut, míg az elhagyta, — az öreg házsártos volt, ki sem nézett felé — s éhen halt. — Hanem Páris — mert nem Franciaország utasítá ki a hercegeket — ugyan megjárta. A zavar általános nem az államban, ott ez már fel sem tűnik — a diplomatiában. Annyi nevezetes embere mondja fel a szolgálatot, hogy ma-holnap nem lesz francia nagykövet Bécsben, Berlinben, Pétervárott. — De jól van az így, az állam, úgy mint az

egy ember, akkor számitszon józan szánalomra, ha megtartja azt, a mit a társadalmi rend, a kereszténység szelleme, s az állam megkövetel, s ha e küzdelemben támad baja — méltó az elismerésre. — Hogy is mondja hazánk költője: »minden állam talpköve a tiszta erkölcs.« Ebben a vallás is befoglaltatik!

Hanem hát a francziák java részét a köztársaság legújabb győzelme nem igen foglalkoztatá. Ők végre is szellemesek. — A »Figaro« csak úgy szállingóz a szellem röpké világában, mint máskor szokta. Munkatársa bejárja Amerikát s ír egy érdekes ismertetést az amerikai hölgyekről. Szerinte a new-yorki hölgy az teljesen európai izlésű, — a philadelphiai hölgy-világ csupa tudósokból áll, — a bostoni hölgyek kereskedők. — A magyaroknak nincs egy fajtára sem szükségük. A magyar hölgynek olyanak kell lennie, a minőnek őt Garay leirta.

Forog a világ kereke; de döcögve kering! Sok embert sok szomorúság ér. — Az öreg Gladstone, a vén anglus, ki vénségében vágta fejszóját szörnyű kemény fába, beh szomorú napokat él! Választja Anglia a képviselőket; de csak az ő pártja nem növekszik. — Pedig mily szép dolog volna az, ha egy reggel Europa arra ébredne, hogy a sokat szenvedett irek fel vannak mentve a modern rabszolgaságból. — Szegény Írország, — bizony a te néped is megérdemlé a jobb sorsot! Majd megválnak. Ha Gladstone győz, a katolikusok győzelmet ülhetnek; de ha a politikai taktikája sikerül, akkor a küzdelem hiába való volt. Különben nagyon féltő, hogy a világ legalkotmányosabb állama, olyan vulkán fölé tanczol, mely fenekestől megbolygatja a társadalmi rendet. — Az irek nem egy könnyen mondanak le arról a jogokról, melyeket manap már Európa keleti felén lakó legprimitív műveltséggel bíró népek is kivívtak. Dublin mozog! a jövő véres képet rejt a fátyol alatt s e fátyol a conservatív párt győzelmével fellobban!

Hanem valóban különös időket élünk! A »saison morte« kezd élni lenni. A fürdőidény nem az a csendes légkör többé, melyben az uborka oly gyorsan terem. Igaz, hogy izzad minden ember; de a diplomata urak sem hűsölnek ám a régi jó szokás szerint, azok homloka gyöngyöznek legjobban. — Az éjszakai medve dörmög, fogait is vicsgorgatja, a körmei megint megnöttek, munkát keres. Szereti pedig azokat a kis báránycákát, melyek a Balkán édes zamatu fűvében oly jó husra tesznek szert. Most Bulgária legelői felé kaesint s jaj a szegény bulgár báránycáknak. S különös! ezek nem félnek, jobban remeg a Balkán pásztora a vén Európa. — Az éjszakai medve szörnyen éhes, ha megizeli a jó peccenyét, nem egy bárányt eszik majd meg! Különben is prédára most kedvez az idő! Az egyik bojtár, ott a sarok gunyhóban, magával van elfoglalva, beteg! Az anglust a láz győtri! Hiába! csak fífikus az a medve!

Apropos! Oroszország. Ennek is van Tissotja, nem csak édes hazánknak. Tudni való pedig, hogy ez a jó ur szörnyű alapos híreket hoz mindenfelől. Nemrég fedezte fel Magyarországot. — A »Szvet« orosz hirlap elmondja nagy kenetteljesen Lajos bajor király szomorú sorsát. — Borzasztó komolysággal sejteti, hogy Lajos király halálának egészen más oka van! A politikai csel-szövény ölte meg a királyt. S halála, halálának való oka annyira lesújtotta a hadsereget, hogy 142 katona Klosterneuburgban agyvelőgyuladást kapott e hir hallatára. Szegény együgyű Szvet. — Hiszen Klosterneuburg Ausztriában van, ott pedig a katonák tifusz betegek!

Volt egyszer három testvér. Jó ideig békességben éltek egymással. No egy kicsit duzzogtak egymásra, hanem a vizsály fellege sosem borult el fejük felett annyira, hogy zivatar lett volna a következménye. — Mikor azonban felnöttek, meg is gaz-

dagodtak — kiki a maga módja szerint, a versenygés czivódássá fajult s lett nagy harag, véres torzsalkodás. — Az apjok meg-sokalta a dolgot, közibéjük ütött és. . . lett csend! — A fővárosban valóságos forradalom készült. Nagy dolgokról volt szó. A czukrászok nagyon zokon vették, hogy a pesti kabátos emberek Dobostól veszik a tortát, — ő nem czukrász, hát mi jogon készít ő tortát?

A hentesek is előhozták sérelmeiket, hogy a pesti husevők párisi, bécsi, braunschweigi, frankfurti, prágai, és olasz kolbászokat és sodarakat esznek. A pestinek a hentes logika törvényei szerint csak pesti virslit szabad enni, ki látta azt, hogy a zugligeti kirándulók olasz számit vígyenek magukkal, — micsoda vakmerőség az a fővárosiaktól, hogy villásreggelire prágai sódort esznek. — A borzasztó tapasztalat elkeserítő magyar szalonnán megkövéredett szívöket, s e szív egy kilós (egész kilo) könyeket hullatott. — A pékek meg irigyelték a czukrászok és hentesek szomorúságát, mert érdekes a bánatteli arc! Az mondták, nem oda Buda! nemesak Dobostortával és kolbászszal él az ember első sorban kell a kenyér. Már pedig az nincs rendjén, hogy vannak Budapesten háziasszonyok, kik otthon sütnek, — kalácsot is készítenek a kávéhoz, — kiflit árulnak az utcán! — Mind a három rosz gyermek a papa elé vitte sérelmeit. — a papa, a polgármester, elagyabugyálta e hősködöket s elrendelte, hogy a »Vadászkürtben« szabad prágai sonkát enni, Dobos is árulhatja drága tortáját, a fiakkeres meg ehét frankfurtit — no és vajás kiflit otthon is készíthetnek. — Bekövetkezett a szélcsend! A forradalom végett ért! Beh jó volna, ha mindenütt ennyi ideig tartana!

Hummer Nándor.

RÖVID HIREK.

* **A székesfehérvári káptalan ünnepe.** Ő felsége a király által a székesfehérvári káptalanhoz kinevezett új káptalan tagok: dr. Pellet Ödön örkanonok; Miel Jakab székesegyházi főesperes; Benedek Ferencz budai főesperes; Károly János idősb mesterkanonok és dr. Stekl Alajos ifjabb mesterkanonok beiktatása a mult hét szerdáján történt a megfelelő ünnepélyességgel. A beiktatás fontos tényét a káptalan éneklő kanonokja dr. Matuska János végezte. Az installáció ünnepélye után az új káptalani tagok a püspök ur ő méltóságánál tisztelegtek.

* **Nagyvárad kincse.** Egyházunk kulturhistóriai magas jelentősége, hitelveinek isteni fensége, szervezetének magasztos formája mellett abban leli magyarázatát, hogy az egyház fejedelmei székhelyöket mindenkor a tudomány és a nemes művészet otthonává tevék. — A püspöki residentia az illető vidék és ország műveltségének központja volt mindig. — Nagyvárad káptalanja a tudomány magas tekintélyeit tiszteli tagjaiban s új püspöke nagyméltóságú Ipolyi Arnold úr a tudomány és szépművészet e valódi maecenása műkincseinek gyűjteménye által Nagyvárad városát az amatőrök előtt igazi zárandok helylyé avatja. Barszent-Keresztről 12 megterhelt vasuti kocsiiban szállíták a nagyméltóságú püspök műgyűjteményeit. A gyűjtemény ritkítja párját. Maga a könyvtár a legkeresettebb könyvek tárháza, az egyházi retoriák collectiója a szakemberek figyelmét költötték fel. Alkalmunk volt már több ízben látni a tudós főpap antik muzeumát, — a nagybecsű edények, köntösök és szent ereklyék igen nagy értéket képviselnek. — Van az egyház-nagynak egy szőnyeg gyűjteménye is; a 40 szép gobelin és a több mint 60 perzsa szőnyeg oly ritkaságot képvisel, mely hazánk területén alig található máshol. Nem csoda tehát, ha Nagyvárad lakói élénk figyel-

met és érdeklődést tanúsítanak a rendezendő muzeum iránt, mely a tudomány és művészet mekkája lesz hazánk keleti részén.

* **A lipótvárosi bazilika.** Az építés, melynek lassúsága már-már közmondásos szólammá vált, a vallás — és közoktatási miniszter ur egy újabb rendeletével a megvalósítás felé halad. — A remek épület keleti része a renaissance styl nemes izlésével már kész, — az oszlopos korridor az apostolok szobraival diszitve valóban fenséges látványt nyújt. — Valahányszor a templomról szólunk, lehetetlen, hogy elnyomjuk azon sajnós észrevételt, miért kellett e nemes izlésű bazilikát ily kaszárnyaszerű háztömeg kellő közepébe építeni! A miniszter ur 50,000 forintot folyósított a legközelebbi építkezésekre. — A munka tehát haladni fog. Ugy tudjuk, hogy a nyugati főkapuzat homlokzata kerül most építés alá. — Vágyva várjuk a napot, mikor, e bazilika nagyszerű hajójában a Mindenhatót dicsérő hatalmas zene megszólal, hogy az egyházat s a magyar hazát áldásaival árasztja el!

* **A hivatalos Franciaország.** E lapok igen tisztelt olvasóival ismertettük az esetet, hogy a francia szabadelvű kormány mikép záratta be Chateau-villainben a katolikus kápolnát. Az áldozat Fischer igazgató volt, ki a magántulajdont képező kápolnát nem engedte bezáratni. — A tárgyalás a burgoini törvényszék előtt e napokban folyt le. — Az államhatalom képviselője Latour Dupin alprefekt, igazolta a csendőrök magatartását, az egyház szentélye ellen tett erőszakoskodást a törvényszék nem torolta meg. — Azt hisszük, hogy azon állam, mely ugy politikája mint socialis tévedései által a művelt világ rokonszenvét eljártszotta, közel van azon állapothoz, mely az örültséggel határos. — Mert a fracziák nem értenek egyet kormányuk intézkedéseivel. Páris, s abban az ország minden részről összesereglett, a társadalom s rend ellenségei — dominálják a helyzetet. — Eljön az idő, midőn az egyház s az áldáshozó béke ellen intézett támadások nagyon megboszulják magukat! — Csakhogy akkor a nép, melyre az állam támaszkodhatik, a szabadelvűség hamisan értelmezettelveivel saturálva lesz s az anarchia gyászos kora bekövetkezik!

* **A bajor országgyűlés** befejezte tárgyalásait. A regens-herceg beszéde, melyvel az országgyűlést bezárta, kifejezője azon vallásos érületnek, mely az uralkodó család s a bajor nép lelkét át hatotta a közelmúlt események által. — A regens-herceg köszönetet mond a népnek azon részvétért, melyet az tanúsított azon napokban, midőn Isten bölcsesége és akarata folytán a hazára és a királyi családra oly mély fájdalmat okozó, gyászos napok bekövetkeztek. A regens-herceg reményli, hogy Isten segítségével kormányozása alatt a bajor állam boldog és áldásos időket fog élni.

* **A közhadsereg** vezérkari főnöke b. Beck a lefolyt napokban a Herczeg-primás ő Eminentiajának volt vendége Esztergomban.

* **A Szent-István-Társulat** alelnöke nagys. és főt. dr. Steiner Fülöp nagyváradi apátkanonok ur a legközelebbi napokban Romába utazik, hogy a Pápa ő Szentségéhez személyesen vigye el a Szent-István-Társulat által felajánlott Péter-filléreket. — A Pápa ő Szentségéhez intézendő felirat Budapesten készül, kiállítása igen csinos; renaissance motívumokkal lesz ékesítve; az előlapon ő Szentsége családi czimerével s színeivel.

* **A Budavár visszafoglalásának** 200 éves évfordulója alkalmából rendezendő ünnepélyek egyik pontja lesz a történelmi társulat ülése. Az ülés programja következő: 1. Elnöki megnyitó beszéd. Tartja Ipolyi Arnold nagyváradi püspök. 2. Üdvözlő beszéd. Tartja Ráth Károly főpolgármester. 3. Alkalmi

értekezés. Tartja gróf Széchen Antal. 4. A »Monumenta Vaticana« illető kötetének bemutatása, mely Bounoisi bibornok Correspondentiáját tartalmazza. 5. Elnöki zárszó.

* **Érdekes orgona.** Trefort Ágoston miniszter ur a máriafalvai templom számára egy művészi orgonát készíttetett. — Az orgona kiállítása, a faragást illetőleg ritkítja párját. — Az egész Steindl Imre műegyetemi tanár rajzai után készült, mestere Budai György. Az orgona 6 méter magas, négy méter hosszú, — a tizenhatodik században divatozott góth stylben van tartva, a szakértők nagy dicsérettel halmozzák el.

* **A Klotild szeretetház.** A fenséges asszony, ki hazánk minden intézményei iránt oly jóakaratu figyelemmel viseltetik, a mult napokban a nevét viselő szeretetház növendékeinek vizsgálata alkalmából 50 forintot küldött uzsonnára. A kicsinyek, kiket az emberbaráti szeretet fogadott védelme alá, s kik iránt a fenséges főherceggasszony is érdeklődik a vizsgálatot fényes sikerrel állották ki. — Sokan jutalmat is kaptak.

* **A mechtarista congregatio.** E lapok szerkesztőségéhez egyik tisztelt olvasónk felvilágosító kérdést intézett a mechtaristákról. — Miután a keret, melyben mozgunk, nem engedi meg, hogy hosszabban írjunk e buzgó szerzetről, egy pár szóval e helyen ismertetjük. — A szerzetet az örmény származású Mechtár alapítá Konstantinápolyban 1701-ben. — A rend szabályait a sz. Benedek-rend szigorú szervezete szerint alakította meg. — A félreértések a rend és az örmény patriarcha között csakhamar napirenden voltak. A mechtaristák Róma felé hajoltak, s midőn a patriarcha szigorú felszólalásának sem engedtek, megkezdődött a rend üldözése. — A mechtaristáknak menekülniök kellett 1703-ban. Nyolcz évvel menekülésök után e szerzett áttért a katolikus vallásra, elismerte egyházi fejéül a pápát — elfogadta egyházunk dogmait és canonjait, — csak pápai engedéllyel, szertartási nyelvül az örményt tartották meg. — 1714-ben telepedtek le a Velence mellett San Lasaro szigetére; Bécsbe 1810-be kerültek. Ekkor kapták Ferencz császártól a kapucinus kolostort. — A mai diszes rendházukat nem rég építették fel s új templomukat 1873-ban szentelték fel. — Van nevelőintézetök is; tanárai azonban gyakran változnak, mert a rend tagjainak időről-időre Keletre kell menniök misszionárius szolgálatra.

* **Román egyházi congressus.** A görög kel. román egyházi congressus július hó 2-án tartott ülésén Opris Péter képviselő indítványt nyújtott be az iránt, hogy az ünnepnapok nagy száma leszállittassék. — Miután a congressus ezen egyházi kérdésben nem illetékes, az indítvány a püspöki zsinathoz utasított.

* **XIII. Alfonz** spanyol király születése alkalmából a büntetés a közönséges büntettekért elengedtetik, ellenben a politikai és katonai büntettekért nem.

* **Ő Eminentiaját a hercegprimást** Budapest főváros törvényhatóságának közgyűlése a főváros diszpolgárává választván meg, az e ténnyről szóló oklevelet és a főváros üdvözlő feliratát az elnökség már készítteti.

* **Alapítvány.** Ft. Dégen Titusz a főváros VII. kerületének plébánosa, a vakok országos segélyegyleténél 100 frtos alapítványt tett.

* **Ő Eminentiaja a Herczeg-primás adományai.** Hazánk biboros főpásztorja áldásos gondoskodásának legújabb bizonyítéka azon számos adomány, mely a valláserkölcsi s hazafias élet fellendülését czélozza. Az adományok a következők: az esztergomi sz. Ferenczrendűek templomának megújítandó tornyára 1000 frt.; a páldi templomra 600.; a kereszteri, kislaludi dercsikai, rárói iskolákra egyenkint 100.; a dejtári templomra,

71 frt.; a dunamocsi tüzoltó egyletnek 50 frt.; az esztergom-sz. györgyemezei templom harangjára 55 frt.; egy svajeci templomra 300 frank; a bakabányai iskolai könyvtárára 10. frt.; az óhuttai iskolára 50 frt.; a gorzdaei (Bosznia) harangra 50 frt.; a bukaresti papnövelde 2000 frank, a bőösi missziókra 100 frt.; a pozsonyi papnövelde 375 frt.; a budapesti, esztergomi, nagyszombati tanító képezdekre 2430 frt.; Összesen 5191 frt és 2300 frank.

IRODALOM.

— **Trefort tanulmánya.** E lapok igen tisztelt olvasói bizonyára tudják, mily port vert fel az illető szakkörökben a francia Fray műve a középiskolai oktatásról; de különösen a latin nyelv tanításáról. — Hazánk szakfőfiain Trefort Agoston miniszter figyelmeztette e munkára, midőn lefordította, s a kiadást maga előszóval látta el. — Megindult a lappangó harcz nálunk is, pro és contra jelentek meg művek. Most maga Trefort miniszter is közöl egy tanulmányt a »Budapesti Szemle« e havi füzetében. A czikk írására ugy látszik a controversiák adtak alkalmat.

— **Egészségtan.** Dr. Fodor József, a budapesti egyetem kitünő higienikus tanára ily czim alatt egy munkát adott ki. E mű nem a szakfőfiaknak iratott, bár azok is használhatják. Hazánk egyes vidékeinek elhanyagolt egészségügyi viszonyai szükségessé teszik, hogy e műre a főtisztelendő lelkészkedő pap-ság figyelmét felhívjuk. A könyv előnyét teszi a sok pozitív utasítás. E könyv megjelent Lampel R. kiadásában.

— **Dr. Koltai Virgil** sz. benedek-rendi áldozár a győri főgymnasium értesítőjében egy hosszú tanulmányt írt Arany Jánosról. A munkát önálló vaskos könyvben is megjelent. — Az író kiváló gondnal, s mély kritikával dolgozik. Munkálata megfajtását adja annak, hogyan lehet az iskolai, különben száraz programokat a nagyközönség számára élvezhetőkké tenni.

— Az „Uj Magyar Sion“ egyház-irodalmi folyóirat 198-dik füzete megjelent. Jelesebb czikkei: Az egyházi vagy praedialis nemesek és birtokuk, dr. Ozorai Józseftől. — »A halottégetésről.« dr. Csemoch Jánostól; — »A szabadkőmivesség« dr. Csáporitól.

— Megjelent a „Kath. Hitoktatás“ júliusi füzete. Szerkeszti Fonyó Pál. E füzet sok érdekes cikket tartalmaz.

— Klökner Péter Székesfehérvárt a hetedik kiadásban nyújtja a közönségnek Huszár Károly „Órangyal“ című imakönyvét. A mű hat kiadás alatt 30,000 példányban forog közközzen legalkalmasabb iskolai használatra s olvasóságánál fogva (költe 40 kr.) a tanhatóságok figyelmébe különösen ajánlható.

— A „Figyelő“ irod. tört. közlöny júliusi füzete cikket hoz Koltai Virgil, Takáts Sándor, Csaplár Benedek, Várfalvi Károly írótól.

— Knorr Alajos kir. táblabíró »Önügyvéd« 3 füzete megjelent. Ára 30 kr. Kapható ifj. Nagel Ottónál.

MINDENFÉLE.

Iskolában.

Tanár. Miért dőlt Brutus kardjába?
Tanuló. Azért kérem, mert akkor még puska, nem volt.

Mindig első a logika.

— Meggyujtsam a lámpát, tanár úr? Kezd már sötétedni.
— S miből következteti ön ezt?

Egyszerű tanács.

A szoba ablaka nyitva van, az úr a szobában le s föl járkal, idegesen néz a hőmérőre:

Ur. (Az inashoz) Ugyan miért nyitod ki az ablakot, hiszen itt benn csak 10 fok meleg van.

In a s. Értem, kérem aláson, — a kertész-től éppen az elébb hallottam, hogy odakünn 6 fok a meleg, hát ha ezt bebocsájtjuk, akkor 16 fok lesz a szobában. Pedig ezt tetszett előírni!

Társulati Értesítő.

Adakozások
a Szent-László-Társulat részére.

Mészáros Kálmán Szent Ferencz-rendü áldozár gyűjtése: Bus Teréz 72 kr, Urbányi Gyula 5 frt, Kazimir Anna 1 frt, Kneitner A. és neje Julcsa 1 frt 44 kr, Székessy Julia és fia János 1 frt 44 kr, Németh Antalné 80 kr, Simon Anna 74 kr, Török Eszter 72 kr, Bulla Jozefin 72 kr, Rudics Teréz 72 kr, Burián Genovéva 1 frt, Berkes Imre és neje Regina 1 frt 40 kr, Bernát Julia 70 kr, Starczér Katalin 72 kr, Lehmann Anna 1 frt, Tascher Katalin 1 frt, Tascher Julia 1 frt, Hock Monika és Róza 1 frt 44 kr, Ellinger Erzsébet 3 frt, Gyorosovits Antal 1 frt, Mester Katalin 1 frt, Erdődy Teréz 72 kr, Kubánik Károly és neje Mária 2 frt, Hajdu Rozália 1 frt, Kovács Anna 72 kr, Kubik Anna 72 kr, Kurimszky Katalin 72 kr, Kocsis Katalin 1 frt, Kreicsi Agnes 72 kr, Ribányi Rozália 72 kr, özv Szabó Józsefné 72 kr, özv. Páska Mihályné 1 frt, Székessy Julianna és fia János 1 frt 44 kr, özv. Helebrandt Borbála 1 frt, Wermarovics Klára 72 kr, Kukányi Pál 1 frt, Hickel Julia 1 frt, Hickel Emília 1 frt, Mészáros Kálmán hit-szónok 1 frt és eladott szent beszédekért 15 frt 75 kr, Bona Róza 72 kr, Korbélyi Mária 72 kr. Összesen 60 frt 95 kr.

HIRDETÉSEK.

SZAPONÁRIA

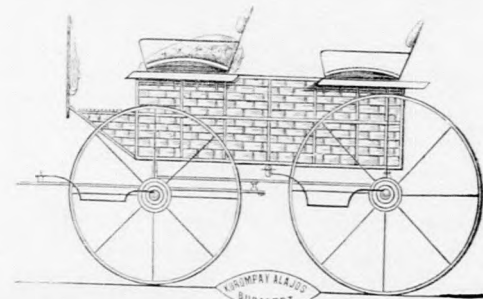
(Juhmosópor),

legjobb minőségben, jutányos áron valamint

állat-gyógyszerek

Dr. Wagner Jenő

Budapest, soroksári-ut 96. szám. 6-6

Szabadalmazott
szerkezetű ruganyos kocsik,

melyek játéka és tartóssága az eddig használatba lévőket jóval fölülmulja, öt évi jótállás mellett jutányos áron kaphatók a föltaláló

KOROMPAY ALAJOS

kocsi-gyártónál.

Budapest, kerepsi-ut 34. szám.

A kocsik megpróbálhatók.

7-10

Kiadja a Szent-István-Társulat (Lövész-utca 13-dik szám.) — Felelős szerkesztő: Kürucz Antal. Társ-szerkesztő: Hummer Nándor.

Budapest, 1886. Nyomatott az Athenaeum r. társ. könyvnyomdájában. (Ferencz-tere Athenaeum-épület.)